

We Are in This Together

David Benarroch

“Sometimes I feel I spend my whole life rewriting the same page.” (Anne Carson)

1.
Anne-Lise François,
“Open Secrets: The Literature
of Uncounted Experience”,
Stanford University Press, 2007.

2.
Shaul Setter, “‘Take it Easy’:
On the Action of Anne-Lise
François”, *Ot: A Journal of
Literature and Theory*, 3:
Tel Aviv Uni. and HaKibutz
HaMeuhad, 2013, pp 203–204.

One of the questions regarding sculpture which has been on my mind the most for the past few years pertains to the relationship between an artist and their materials, and especially a sculptor and their material. The relationship is described in a famous *Piyyut* as a “one-way street”: “Like clay in the hands of the potter, if he wills, he can expand it, if he wills, he can contract it.” This description often troubles me. As an artist I feel it is outdated, if it was ever true at all. The history of art, and especially of sculpture, is also – and maybe most of all – the history of the artist facing their material. And more so, in light of notions that have been circulating in recent decades regarding the relationships between human beings and the world, its materials, the long-term exploitation and the inattentive attitudes towards materiality, the constant focus on humanity and human desires and wills, and the seemingly controlling position of the figure of the artist, it is important for me to state – this is not what I want to do. More precisely, that is what I wish not to do.

Theoretician Anne-Lise François offers the notion of “Recessive Action”, which aims to evade the dichotomy, binarity, and didactics inherent in the notion of “Action”, and to enable an alternative – an act that does not change the order of things. This act is not forced upon, but is suggested as optional. My interpretation of François’ suggestion is directed toward my own relationship with the materials I work with, and aims to offer actions that leave a trace, while serving as an open secret, preoccupied first and foremost with attempting to enable the material to express itself and not only subjugating it to my wills and wants.

These kinds of thoughts, which relate to current trends in culture and in art in particular, offer an alternative to a capitalist culture, to the production and the labor that serve as the cornerstones of modern capitalism – a system that exploits the earth’s resources and claims ownership over whatever it can (and, really, what does “resource” mean?), a system that commodifies human needs and desires, while simultaneously demanding of us personal development, self-realization etc. François’s suggestion was described by Israeli academic Shaul Setter as “an ethos of an action that is not based on progress and change – not a labor leading productivity, not a hard work aiming to profit – but an ethos of an action as benevolence, as a free gift, as freedom of working.”² Hence, these actions can be thought of as a re-examination of priorities and their meanings in life. According to François, the creation of a counter-tradition of an action that is not carried out with the aim of making its mark in the world is not performed with the aim of changing the world or being changed by it or obtaining things from it, but alternatively, raises the possibility of existing in the world, acting within it, and at the same time leaving the world with “empty hands.”

Sculpture, of course, by its very nature does “do” something in the world, but, as I suggested, it too can be seen as an open secret (François’s main concept): a

3.

Anne Carson, "Cassandra Float Can", in: "Float", New York: Alfred A. Knopf, 2016.

secret that can be experienced but is not compelled to forcefully announce itself. The revealed secret could be the secret of the material and its consequences upon the artist, and not the other way around. In a literary essay about the mythological figure of Cassandra, the priestess who was fated to prophesy the truth and never be believed by its hearers, Canadian poet and essayist Anne Carson describes how the viewer's captivated gaze into the light emanating from Cassandra brings forth a foul smell that later becomes clear to the viewer to be "the gelatin of your own eyeball. A smell at once small and gigantic [...] To me it is the smell of matter experiencing its own future. Scientifically, the smell of a rip in spacetime."³ This smell of the eye of the viewer, and of the artist as a viewer as well, and the revelation of the future arising from the gaze, from a position of observation, embodies two sources of interest to me: the material's knowledge of its future revealed in the transitions between states of accumulation, as well as the mutual experience and the thought of us as materials that reveal (or not) their own future in the face of a refused or rejected prophecy.

The title of the exhibition, *We Are in This Together*, mirrors those moments of understanding that the actions I perform together with the material, bind us together in the deepest sense of the word. From that moment on we are a "we", and we together carry the burden on the action, which has now risen to become an entity – a creation.

The intuitive process of creation, what unknowingly leads the process of creation, fractures in the continuum of consciousness, and raises new thinking about control and desire. The works in this show are made from a variety of materials, such as epoxy resin, metalwork, sketches and other work on paper.

Each work's scale is in relation to the body, exposing its direct physical impact on material, and reflect an interest in the subjective experience of process, gesture, time, matter, and movement. This process aims to explore how a material affects us, how we affect a material, and how this dynamic becomes a sculpture. This is a way to share with the audience moments of freedom, of lack of control, and of a physical and intimate relation between material and the body.

The works included in this show were created in three different continents, and hold four years of transitions and passages. From moving to Spain where I started working on these sculptures, between short work visits to Israel, to the last year or living and working in southern USA, in North Carolina. These movements and changes of both the material and of myself, were poured into the different passages, acclimation, and changes in shades of landscapes and flavours of air, so that every repetition is also a gap and a skip, and every gap and change is also a kind of repetition, a kind of return.

David Benarroch (b.1982) is an Israeli-Spanish artist who works in sculpture, drawing, and installation. He lives and works between Durham NC, Madrid, and Tel Aviv. Benarroch received His Bachelor's (2010) and Master of Fine Arts degrees (Cum laude, 2017) from the Bezalel Academy of Art and Design in Jerusalem, alongside his studies at l'École Nationale Supérieure des Beaux-Arts de Paris (2016). He received international awards and grants, including the Pollock-Krasner Foundation Grant (2022), The SU Collection Prize (2022); the Navacerrada Collection Prize (2021). He participated in various solo and group exhibitions in Spain, Germany, Switzerland, Israel, France, Argentina, and the United States. His works are in public and private collections.

דוד בן הרא"ש David Benarroch

**"לפעמים יש לי הרגשה שאני מבלה את כל חיי
בשכתוב של אותו עמוד" (אן קרסון)**

אחת השאלות המעסיקות אותי בפיסול כבר שנים מספר נוגעת למחשבה על מערכת היחסים בין אמן לחומריו ובמיוחד בין פסל לחומר, מערכת יחסים שהיסטורית מתוארת ככמעט חד כיוונית: "פחמך ביד היוצר, ברוצתו מרחיב וברצותו מקצר", כמאמר הפיוט. יש לי הרבה בעיות עם התיאור הזה. כאמן אני מרגיש שזהו תיאור שאבד עליו הכלח, אם אי פעם היה אמיתי. ההסטוריה של האמנות, והפיסול במיוחד, היא גם - ואולי בעיקר - ההיסטוריה של התמודדות האמנים עם החומרים. ואף יותר מזה - לאור מחשבות שצפות הרבה בעשורים האחרונים על מערכות היחסים בין האדם לעולם, לחומריו, לניצול ארוך השנים וליחס הבלתי קשוב כלפי חומריות, הריכוז המתמיד באנושי וברצונות אנושיים והעמדה השליטה לכאורה של דמות האמן - זה לא מה שאני רוצה לעשות. ואפילו, זה מה שאני רוצה לא לעשות.

התיאורטיקנית אן-ליז פרנסואה מציעה מושג בשם "פעולה נסוגה" שתכליתו עקיפת הדיכוטומיה, הבינאריות והדידקטיות שנמצאות במהות מושג הפעולה והעמדת חלופה שונה ובלתי תלויה - זוהי פעולה שאינה משנה את סדר הדברים בעולם. לא נכפית אלא מועלית כאפשרות. הפרשנות שלי להצעה שלה מופנית כלפי מערכת היחסים ביני לבין החומרים שאיתם אני עובד, בניסיון להציע פעולות שאמנם מותירות עקבות אך הן בבחינת סוד גלוי, ועסוקות בה בעת בניסיונות לאפשר לחומרים להתבטא ולא רק למשמע אותם לרצונותי.

מחשבות אלה ואחרות שמתחברות למגמות עדכניות בתרבות ובפרט באמנות עכשווית הן אלה שמציעות חלופה לתרבות קפיטליסטית, הנסובה סביב אתוס של עבודה, מסחור וייצור והמערך של הקפיטליזם המודרני והעכשווי - זה שעסוק בניצול משאבי כדור הארץ למען הפקת כל מה שרק ניתן (ובאמת, מהו המושג משאב), זה שמשעבד את הצרכים והתשוקות של בני אדם לכדי תפוקה ובד בבד משוקע באינדיבידואליזם הדורש מבני אדם פיתוח עצמי והגשמה וכו'. שאול סתר מתאר את אתוס הפעולה שמציעה פרנסואה כ"אתוס של פעולה שאינה מתבסס על התפתחות ושינוי - עמל שבסופו פריון, עבודה קשה המגדילה את התפוקה והרווח - אלא של פעולה כחסד, כמתנה, כחופש מעבודה."² בהתאם לזאת אפשר לחשוב על פעולות אלה כבחינה מחדש של סדרי עדיפויות ומשמעויותיהם בחיים. לטענת פרנסואה, יש צורך בכינונה של מסורת-נגד של פעולה שאינה מתבצעת במטרה לטבוע את חותמה בעולם או את רישומה בסובייקט הפועל ואינה נעשית במטרה לשנות את העולם או להשתנות ממנו, להשיג מתוכו דברים, אלא מעלה את האפשרות להתקיים בעולם, לפעול בתוכו, ועם זאת לצאת ממנו בידיים ריקות.

כמובן שפיסול עושה משהו בעולם מעצם היותו, אבל הוא יכול להיות בבחינת סוד גלוי, המושג המרכזי שמציעה פרנסואה, הסוד יכול להוות אך לא מוכרח להצהיר על עצמו בכוח, והסוד הנגלה יכול להיות סודו של החומר והשלכותיו על האמן ולא להיפך. במסה על אודות הדמות המיתולוגית

1. אן-ליז פרנסואה, "סודות גלויים: ספרות החוויה הלא נחשבת: לקראת תיאוריה של פעולה נסוגה (שני קטעים), "אות: כתב עת לספרות ולתיאוריה", 3, אוניברסיטת תל אביב והקיבוץ המאוחד, 2013.

2. שאול סתר, "לקחת בקלות: על הפעולה של אן ליז פרנסואה", "אות: כתב עת לספרות ולתיאוריה", 3, אוניברסיטת תל אביב והקיבוץ המאוחד, 2013, עמ' 204-203.

של קסנדרה, הנביאה שנדונה לחזות את האמת מבלי שיאמינו לה ויקשיבו לדבריה, המשוררת והמסאית הקנדית אן קרסון מתארת איך המבט השבוי של הצופה באור הבוקע מקסנדרה מעלה ריח מסריח שרק לאחר זמן מה מתחוויר לצופה כי מדובר בגילטון של גלגל העין שלך. ריח קטן ועצום כאחת [...] עבורי הוא היה הריח של החומר שחוה את עתידו שלו [...] ריחו של קרע בחלל-זמן.³ הריח הזה של עינו של הצופה, או האמן, וההתגלות של העתיד הנובעת מן המבט, מעמדת הצפיה, מגלמת שני מקורות עניין שלי: ידיעת החומר את עתידו המתגלה במעברים בין מצבי צבירה, כמו גם החוויה ההדדית והמחשבה עלינו כחומרים המגלים (או לא) את עתידם שלהם לנוכח אמת בלתי נשמעת, אמת שלא מקשיבים לה.

כותרת התערוכה "ביחד בכל זה" משקפת את אותם רגעים של הבנה שהפעולות שאני עושה עם חומר כורכות אותנו יחד במובן הכי עמוק של המילה. מעתה זה "אנחנו" ואנחנו נושאים בעול המעשה שעכשיו קם והפך ליש - ליצירה. תהליך היצירה האינטואיטיבי, זה שמוביל בגוון לא מודע את ההתקדמות ביצירה, גורם לסדקים ברצף התודעה ולמחשבה מחודשת על שליטה ורצון. העבודות בתערוכה עשויות ממגוון חומרים כמו למשל פסלי שרף אפוקסי, עבודות מתכת, רישומים ועבודות על נייר. קני המידה של העבודות הם ביחס לגוף וחושפות השפעה פיזית ישירה על חומר ומשקפות עניין בחוויה הסובייקטיבית של תהליך, זמן, חומר, גוף, ותנועה. תהליך זה מנסה לברר איך חומר משפיע עלינו ואיך אנחנו משפיעים על החומר, ואיך דינמיקה זאת הופכת לפסל. זאת כדרך לחלוק עם הצופים רגעים של חופש, חוסר שליטה וקשר פיזי ואינטימי בין חומר לגוף.

היצירות הכלולות בתערוכה נוצרו בין שלוש יבשות, ומשקפות כארבע שנים של מעברים, מעבר לספרד ותחילת העבודה בה ברקע מגיפת הקורונה, גיחות מזומנות לישראל ובשנה האחרונה הגעה לדרום ארצות הברית ועבודה שם, במדינת צפון קרוליינה. התנועות והתנודות של החומרים וגם שלי נוצקו יחד בתוך המסעות והמעברים הללו, ההתאקלמויות ושינויי הגוונים של הנופים וטעמי האוויר, כך שכל חזרה היא גם פער ודילוג וכל פער ושינוי יש בו גם מעין חזרה.

דוד בן הרא"ש

דוד בן הרא"ש (נ. 1982, פתח תקווה), חי ועובד בין דורהם (צפון קרוליינה, ארה"ב), מדריד ותל אביב. בעל תואר ראשון B.Des (2010) ותואר שני MFA (Cum laude, 2017) מהתוכנית לתואר שני באמנויות, האקדמיה לאמנות ועיצוב בצלאל, ירושלים, וזאת לצד לימודיו באקול דה בוזאר ENSBA בפריז (2016). הוא קיבל פרסים ומענקים בינלאומיים וביניהם פרס Pollock-Krasner Foundation Grant (2022) - ע"ש ג'קסון פולוק ולי קרזנר, ניו יורק; פרס SU Collection Award (2022), ברלין/מדריד; פרס Navacerada Collection Prize (2021), מדריד. הציג בתערוכות יחיד וקבוצתיות בארצות הברית, ספרד, ישראל, גרמניה, שווייץ, צרפת וארגנטינה. עבודותיו נמצאות באוספים ציבוריים ופרטיים.